

РЕШЕНИЕ

№ 25349

гр. София, 25.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **5981** по описа за **2025** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба И. П. И., чрез адв. К. Ч., срещу Решение № 1234 от 31.03.2025 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105-и състав, по НАХД № 14826/2024 г. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-022355 от 19.09.2024г., издадено от Д. Д. – Началник сектор, отдел ПП при СДВР, с което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП на И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл. 104а от ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. В АУАН и НП липсвало описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, което да съответства на посочената като нарушена нормативна уредба. Развиват се съображения за наличие на предпоставки по чл. 28 от ЗАНН за маловажност поради естеството на нарушението, личността на нарушителя и мястото, на което е извършено, тъй като в тази пътна отсечка нямало голяма концентрация на превозни средства. Моли за отмяна на НП. Претендира направените по делото разноски. Подробни съображения по съществото на спора развива в становище от 10.07.2025г.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи редовно призован, в писмени бележки от

08.07.2025г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXIII -ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 07.09.2024г. около 09:27 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], до № 422, жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Шевролет Епика“ с рег. [рег.номер на МПС] и използвал мобилен телефон без наличието на устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете, с което е нарушил чл. 104а ЗДвП. За това на 07.09.2024г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 1388059 от Г. К. М. – мл. автоконтрольор при ОПП – СДВР, в присъствието на свидетел очевидец Г. Б. Б.. В АУАН е отразено, че след съставянето му препис от същия е бил връчен на И., и е отбелязано, че има възражения, без да са посочени такива. Не са постъпили и пред наказващия орган в установения седмодневен срок. Въз основа на съставения АУАН, е издадено атакуваното НП № 24-4332-022355 от 19.09.2024г, с което е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за нарушение на чл. 104А ЗДвП. По делото са приобщени – справка – картон, издадена от МВР ОПП СДВР, относно СУМПС, от която се установява, че до дата 14.10.2024г. по отношение на жалбоподателя са предприемани от наказващия орган редица санкционни мерки, като същия е наказван за множество извършени нарушения по ЗДвП; копие от Заповед № 513з- 7271 от 26.08.2022г. издадена от Директора на СДВР, Заповед № 8121К-13318 от 28.10.2019г. издадена от министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121з- 1632 от 02.12.2021г. от министъра на вътрешните работи за определяне на длъжностни лица да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП. Така изложената фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13318/23.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-7271/26.08.2022 г. на директора на СДВР към МВР. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не се констатира нарушение на процесуалния закон от категорията на съществени, които да са от такова естество, че да послужат като основание за отмяна на обжалваното НП. АУАН и НП съдържат задължителните съгласно чл. 42, ал.1 и чл. 57, ал.1 ЗАНН реквизити. Противно на изложеното в касационната жалба, в АУАН и НП е посочено кога, при какви условия и в какво се изразява нарушението – на 07.09.2024 г. в 09.27 ч. по [улица]с посока [улица], като водачът е

спрян за проверка до [улица]до № 422 за това, че при движение водачът е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете. Правилно е определена законната разпоредба, която е била нарушена виновно – чл. 104 А от ЗДвП. С цитираната норма на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без участие на ръцете му. Посочената като нарушена норма съответства на обстоятелствата, констатиращи от органите на МВР.

Съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН „актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си“. В конкретния случай актът е съставен от младши автоконтрольор Г. М., а е подписан от свидетел очевидец Г. Б.. Актът е предявен на нарушителя, срещу него не са постъпили възражения и административнонаказващият орган е издал оспореното НП.

Не се констатира и противоречие на НП с материалния закон. От събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства безспорно се установява извършването на посоченото в НП нарушение на чл. 104а ЗДвП.

Предвид това основателно и законосъобразно е ангажирана отговорността на водача на превозното средство по смисъла на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП като административнонаказващият орган му е наложил наказанието „глоба“ в неговия абсолютен размер от 50 лева при липсата на предпоставки по чл. 28 от ЗАНН за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая. Степента на обществена опасност на извършеното противоправно деяние е от значение, за да се реши дали деяние, което макар и съставомерно, не разкрива или изключва висока степен на обществена опасност, е малозначително според относимите и установени по делото факти. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП и на съдебното решение, което го потвърждава, поради издаването им в противоречие със закона. В случая, противно на твърденията изложени в касационната жалба, съставът на съда намира, че хипотезата на чл.28 ЗАНН не намира приложение. При тълкуването на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Изложените в касационната жалба съображения относно личността на нарушителя, както и слабата натовареност с превозни средства на пътния участък, в който е извършено нарушението, не биха могли да послужат като основание за прилагане на правилото на чл. 28 от ЗАНН. От жалбата не става ясно кои са качествата на санкционираното лице, нито са налице доказателства, които да ги подкрепят, така че да се изключи налагането на предвидената по чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП санкция. Не се споделя и разбирането, че извършването на нарушението в посочения в НП пътен участък предполага по-ниска степен на обществена опасност поради намаления трафик в сравнение с други участъци. Напротив, по [улица]движението на превозните средства се извършва при по- висока разрешена скорост, използва се от товарни моторни превозни средства, които избягват навлизане в града, поради което се предполага по –висок риск от пътнотранспортни произшествия. По тези съображения съдът намира, че случаят не се отличава съществено от обичайните случаи на засягане на обществените отношения от този тип и не е налице маловажност на нарушението.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде

отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираните писмени бележки, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1234 от 31.03.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-и състав, по НАХД № 14826/2024 г.

ОСЪЖДА И. П. И. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.